

ΤΟΥ **Γιάννη Ελαφρού**

Ελπιδοφόρο το αγωνιστικό διήμερο 17-18 Μάη, μας εισάγει ταυτόχρονα μέσω της ψήφισης του 4ου μνημονίου από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ σε μια νέα εποχή βάρβαρης εκμετάλλευσης και άγριας ταξικής σύγκρουσης, για την οποία βέβαια δεν είναι ακόμα έτοιμο το εργατικό λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα. Πρώτο στοιχείο όμως αυτού του διημέρου είναι πως η κυβέρνηση δεν παίζει μόνη της, υπάρχει κοινωνική αντιπολίτευση στους δρόμους, υπάρχει δυναμικό για να στηρίξει έναν εργατικό ανένδοτο αγώνα διαρκείας για την απόκρουση και ανατροπή της επιδρομής κεφαλαίου-ΕΕ -ΔΝΤ. Βεβαίως, την Τετάρτη και την Πέμπτη δεν κατέβηκαν οι πλατιές μάζες των εργαζομένων και των λαϊκών συνοικιών, που βρίζουν την κυρίαρχη πολιτική αλλά περνούν ακόμα το δικό τους καθημερινό σερβάιβορ μπροστά στο τηλεοπτικό, αλλά οι πρωτοπορίες δεν ήταν αυτή τη φορά «γυμνές» στο δρόμο, πλαισιώθηκαν από χιλιάδες εργαζόμενους, ανέργους και νέους. Το μήνυμα είναι ενθαρρυντικό και μπορεί να δράσει πολλαπλασιαστικά.

Δεύτερο, το πακέτο που ψηφίστηκε έρχεται να γίνει η γέφυρα σταθεροποίησης του ελληνικού καπιταλισμού για την ανάπτυξή του. Καλά νέα; Όχι ακριβώς, γιατί για να απογειωθεί το τζετ της ανάπτυξης η καύσιμη ύλη είμαστε εμείς! Τα εργατικά δικαιώματα, οι λαϊκές ανάγκες, τα όνειρα των νέων. Η ανάπτυξή τους θα έχει τα ίδια αποκρουστικά χαρακτηριστικά με την κρίση τους. Με δυο κουβέντες: πλεονάσματα για το κεφάλαιο – σούπες για τους φτωχούς! Δεν έχουμε να αντιμετωπίσουμε απλά το ένα ή το άλλο μνημόνιο. Όλα αυτά είναι ξυράφια, σε ένα αγκαθωτό πλέγμα ρυθμίσεων της πιο μεγάλης και πιο βάρβαρης καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης μετά την μεταπολίτευση, με καθοδηγητή και επιτηρητή ΕΕ και ΔΝΤ και εκτελεστή τις αντιλαϊκές κυβερνήσεις. Με αυτή του Α. Τσίπρα σε πρωταγωνιστικό ρόλο κυνισμού και χυδαιότητας.

Τρίτο, ο κοινοβουλευτικός λόχος των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι συμπαγής, οι 53 είναι κωμωδία και η εσωκομματική αντιπολίτευση το πιο σύντομο ανέκδοτο. Παρά τη μεγάλη δυσaréσκεια που

σαρώνει στη λαϊκή βάση του ΣΥΡΙΖΑ, οι καρεκλοκένταυροι έχουν φορέσει τις ζώνες ασφαλείας με το σύστημα. Όσοι περιμένουν μέσα από τα στελεχικά κλιμάκια του ΣΥΡΙΖΑ ή τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό κινήσεις διαφοροποίησης και ποντάρουν σε αυτό είναι βαθιά νυχτωμένοι. Θα περιφέρουν τα σημαϊάκια τους χωρίς σχέδιο και προοπτική, μένοντας απλά ...της προσκολλησίσεως. Οι πολιτικές εξελίξεις δεν θα έρθουν από πάνω. Ο κυβερνητικός σχεδιασμός θα βάλει ρότα για τουλάχιστον ένα χρόνο κυβερνητικό έργο, κι ας περιμένει η ΝΔ κι άλλοι εκλογές. Πολιτικές εξελίξεις –και μάλιστα σε ανατρεπτική κατεύθυνση– θα έρθουν μόνο από κάτω, από την κινητοποίηση εργαζομένων και νεολαίας.

Γιατί οι κυβερνητικοί και αστικοί σχεδιασμοί βαδίζουν πάνω σε κοινωνικό ναρκοπέδιο. Κόμβοι υπάρχουν, αλλά πρέπει να επενδυθούν με προετοιμασία, συγκέντρωση δυνάμεων και λογική συνολικής μάχης ανατροπής. Την Πέμπτη οι συμβασιούχοι των ΟΤΑ έσπασαν την καγκελόπορτα του υπουργείου και μπήκαν μέσα. Θα ξανάρθουν περισσότεροι. Ο κόσμος δεν θα αποδέχεται για πολύ ακόμα τη σφαγή του. Η κλιμακούμενη επίθεση στα εργατικά λαϊκά δικαιώματα, οι κατασχέσεις, ο νέος αντι-συνδικαλιστικός νόμος, το πέρασμα από το 3ο μνημόνιο (που λήγει τον Αύγουστο 2018) στη νέα εποχή των ευρωμνημονίων διαρκείας και του «κόφτη», μπορούν να αποτελέσουν θρυαλλίδες μεγάλων αναμετρήσεων από ένα εργατικό κίνημα και μια ισχυρή αντικαπιταλιστική Αριστερά που φέρνουν στο προσκήνιο επιθετικά αιτήματα: αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις με κτύπημα των κερδών του κεφαλαίου, μείωση του χρόνου εργασίας, όχι στην ελαστική εργασία, επίδομα ανεργίας σε όλους τους ανέργους, δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερία στον αγώνα, διαγραφή του χρέους, πέρασμα στο δημόσιο όλων των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας, απελευθέρωση από τα δεσμά του ευρώ και της ΕΕ.

Αξιοσημείωτο είναι πως ο κυβερνητικός και εργοδοτικός συνδικαλισμός των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ χάνει παραπέρα το προβάδισμα στο δρόμο, όχι μόνο από το ΠΑΜΕ (αυτό ισχύει χρόνια τώρα), αλλά και από το ευρύ και πολύμορφο ρεύμα εργατικού αγώνα, με πυρήνα του τις Πρωτοβουλίες πρωτοβάθμιων σωματείων. Οι απεργιακές συγκεντρώσεις σε Μουσείο-Πολυτεχνείο και Καμάρα ήταν σαφώς μεγαλύτερες εκείνων των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ. Όλο και περισσότερες δυνάμεις κρατούν αποστάσεις ασφαλείας από τον υποταγμένο συνδικαλισμό. Αυτό δεν φτάνει, είναι αναγκαίο να διαμορφωθεί ένα άλλο κέντρο αγώνα, ταξικό, ενωτικό, δημοκρατικό, στηριγμένο στον αυθεντικό συντονισμό πρωτοβάθμιων σωματείων και επιτροπών αγώνα. Ελπιδοφόρα είναι και η εμφάνιση δυνατοτήτων κοινής δράσης. Στο Σύνταγμα την Πέμπτη στάθηκαν απέναντι σε κυβέρνηση και καταστολή οι διαδηλωτές του ΠΑΜΕ και των Πρωτοβάθμιων, αγωνιστές από το χώρο του ΚΚΕ, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, της ΛΑΕ, της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, της εργατικής αυτονομίας κλπ. Στους συνταξιούχους εκφράζεται η κοινή δράση και τροφοδοτεί το επίμονο, μαζικό και δυναμικό κίνημά τους.

Αξίζει να γενικευθούν αυτές οι τάσεις... Συνολικά ωριμάζει μια πολιτική γραμμή αντικαπιταλιστικής αντιΕΕ ανατροπής, με ταξικά χαρακτηριστικά.

Δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ στις 21 Μάη